

— Не е възможно да се излѣзе оттукъ — каза той и потегли Симакова надолу по стълбата.

Полюлявайки се, тѣ влѣзоха въ каютата при другитѣ. Тукъ царѣше гробно мълчание. Едни седѣха, други лежаха, но всички бѣха изтощени и омаломощени.

Неочаквано авиаторката Форъ се изправи и запѣ народния химнъ. Погледътъ ѝ неопредѣлено блуждаеше; тя изглеждаше обезумѣла. Всички запѣха следъ нея. Горещиятъ въздухъ обаче парѣше гърлата и дробоветѣ, и пѣнето се прекъсна.

Настъпи пакъ мълчание. Чуваше се само бученето на мотора и пращенето на пожара.

Отъ „Змея“ се обадиха:

— Горокосътъ е вънъ отъ пожара. Живи ли сте? Спасени сме!...

Общо оживление. Обща радостъ. Хладенъ вѣтрецъ събуди вѣрата въ живота, и призракътъ на смъртта потъна въ гъстия димъ на пожара.

Ана Форъ запѣ отново. Всички я последваха. Този пѣтъ пѣнето не се прекъсна. То звучеше като тържествена победна пѣсень.

